

Fecske Csaba

Jó lenne

de jó lenne hazamenni most amikor
olyan elesettnek érzem magam

ott lenni ahol igazán otthon voltam valaha
hazatalálni négy tört fényű szem udvarába
rajtakapni a settenkedő időt látni a
félúton megtorpanó mozdulatot
a cserzett arcon a bátortalanul
megjelenő mosolyt hallani
az egymást fellökő szavakat amint
lélekszakadva iparkodnak elő a gyűrött
szájból és bebútorozzák ezt a kiürült és
elsötétült világot míg fő a híres aranykarikás
tyúkhúsleves él még a régi szertartásrend
enyém a comb apámé a szárnya anyámé a püspökfalat
a csontok az asztal alatt várakozó macskái
mindenkinek az őt megillető rész
egymásból jut egy napnyi csak
mert rohanunk mindig valahová –
az életünk elől

Megbocsátás

én már megbocsátottam neked
mint te édesanyádnak a halálos ágyán
akihez a lét ajtórésebe szorulva
talán már nem ért el az üzenet elsírtad magad
könnyeiddel mostad volna tisztára a múltat amely
mint Ágnes asszony lepedője –

FECSKE CSABA (1948) Arnóton élő költő, író, publicista. Utóbbi kötete: *Hiteles nyomat* (versek, Irodalmi Jelen Kiadó, 2023).

jól tetted gondoltam akkor és most is amikor elkésve
mormolgotam magamban a szavakat nem is téged
önmagamat kiengesztelve megvigasztalva
a remélhető feledés kezdetén te pedig bocsásd meg
a Teremtőnek szenvedéseidet mert neki
én már nem tudok

Vakond-vers

a föld alatt
már nincs harag
senki nem öl
nem süt a nap
fekszünk hanyatt
míg napra nap
múlik s marad
az éjszaka
a föld alatt
már csak a fér
gek gondja vagy
bárki voltál
itt senki vagy
a föld alatt

Szerelmesms

szeretem minden
porcikád
polcaidon a sok-sok
porcicát
szeretem kerek
alhasad
főképp ott ahol
elhasad